

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A szalma rejtekében**

1. A szalma rejtekében

Mirella

A szekér zökkenőmentesen gördült be a fenyves sűrűjébe, ahol egy félig összeomlott, mohás tetejű kunyhó nyújtott némi oltalmat a kora reggeli pára elől. Borda csendes fütttyentéssel intett a lovaknak, majd szótlanul a roskatag ajtafélfának vetette a hátát, miközben éber tekintetével az erdei utat pásztázta.

Mirella óvatosan kiemelte a duplafenekű rekeszből a vastag, bőrkötéses adólajstromot. A beszűrődő fényben hamar átfutotta az első lapokat, s csípős, maró mosolyra húzódott a szája.

– Nocsak, a tekintetes Garai úr úgy látszik, a számtan törvényeit is átírta a saját zsebe javára! A szegény tiszamenti jobbágyoknak kétszer annyi gabonát írt jóvá tartozásként, mint amennyit az egész falu egy év alatt megtermel. Pofátlan egy banda, mit mondjak. Ahogy csúfondárosan megrázta a fejét, a kunyhó sötét sarokában felhalmozott, kormos szalmarakás felől halk, fojtott szipogás és fémes zörrenés ütötte meg a fülét. Borda egy szempillantás alatt megfeszült, s keze a tőre markolatára tévedt, de Mirella egy gyengéd kézmozdulattal intette nyugalomra a csatlózt.

Lassan, kötekedés és él nélkül lépett a zug felé, s guggolva meleg, óvó hangon megszólalt:

– Gyere csak ki bátran, apróság! Nem a hajdúk vagyunk, s nálam jobb helyen senki sem tudhatja a saját bőrét.